

civil- og handelsretlige område, hvorefter »mægling« også omfatter mægling, der ledes af en dommer, som ikke er ansvarlig for en retssag om den pågældende tvist, jf. pkt. 2.5.3 ovenfor.

I forbindelse med høringen over betænkningen har det endvidere været anført, at også andre faggrupper end domstolsjurister og advokater bør kunne udpeges som retsmæglere. Det er i den forbindelse bl.a. blevet anført, at det bør være mæglingsuddannelse og kompetencer inden for mægling, der er afgørende for, hvem der kan fungere som retsmægler, og ikke oprindelig uddannelse eller nuværende hovedhverv.

Justitsministeriet er imidlertid enig med Retsplejerådet i, at der ved retsmægling – dvs. mægling som foregår i domstolsregi – bør gælde bl.a. den retssikkerhedsgaranti, at retsmægleren er forpligtet til at gribe ind og i sidste ende afslutte retsmæglingen, hvis parternes løsningsforslag vil indebære strafbare forhold, eller er i strid med præceptiv lovgivning (dvs. lovgivning som ikke kan fraviges ved aftale), jf. nærmere nedenfor under pkt. 3.7.1. Derfor er det nødvendigt, at retsmægleren har juridiske kundskaber og erfaring med behandling af retssager.

Som det også påpeges af Retsplejerådet er der intet til hinder for, at parterne - hvis de ønsker mægling foretaget af andre faggrupper - kan vælge personer fra disse faggrupper til at forestå en udenretlig mægling. Dette kan ske, såvel for sagen anlægges som under sagens behandling ved domstolene, hvor parterne kan anmode dommeren om at udsætte sagens behandling, mens de søger udenretlig mægling.

Det har i forbindelse med høringen over betænkningen endvidere været anført, at det bør sikres yderligere, at retsmæglerne har de fornødne kvalifikationer, ved at de ikke udpeges blot på baggrund af en gennemført uddannelse, men i stedet gennemgår en egentlig antagelsesprocedure f.eks. i form af en eksamen.

Efter forslaget vil det ikke være tilstrækkeligt for at blive antaget som retsmægler, at den pågældende har gennemført et relevant uddannelsesforløb i mægling, men den pågældende skal også i øvrigt skønnes egnet til at fungere som retsmægler. Evalueringen af forsøgsordningen synes ikke at give grundlag for at antage, at der er behov for at etablere en egentlig eksamensordning. Justitsministeriet er derfor enig med Retsplejerådet i, at det er forsvarligt og hensigtsmæssigt, at det overlades til henholdsvis den enkelte retspræsident og Domstolsstyrelsen at foretage en konkret egnetheds-vurdering af de potentielle retsmæglere.

Justitsministeriet er endvidere enig med Retsplejerådet i, at der ikke bør stilles krav om, at der i hver

retskreds skal antages én eller flere advokatmæglere, men derimod bør tilstræbes en vis regional fordeling inden for landsretskredsene. Ved at lave en sådan regional fordeling skabes der mulighed for et større ansøgerfelt end ved et kriterium om, at en advokatmægler alene skal være tilknyttet en bestemt retskreds, og eventuelle inhabilitetsproblemer vil nemmere kunne undgås. Efter Justitsministeriets opfattelse bør der ved antagelsen af advokatmæglere dog tilstræbes en vis geografisk »spredning«, således at retten ved udpegning af en advokatmægler til en konkret sag så vidt muligt kan vælge en advokatmægler fra den pågældende retskreds, jf. nærmere nedenfor.

Justitsministeriet er enig med Retsplejerådet i, at det så vidt muligt bør sikres, at der sker en forholdsmæssig fordeling af retsmæglingssager mellem dommermæglerne og advokatmæglerne. Ved valget af advokatmægler til en konkret sag bør der efter Justitsministeriets opfattelse dog ikke vælges den advokatmægler, der inden for den pågældende landsretskreds »står for tur« uden hensyntagen til geografisk placering i øvrigt. Navnlig for at reducere transportomkostninger og -tid finder Justitsministeriet, at der ved udpegning af en advokatmægler til en konkret sag ved byretten så vidt muligt bør vælges en advokatmægler, der har sit kontor i den pågældende retskreds. Er der flere advokatmæglere i den pågældende retskreds, bør der så vidt muligt sikres en ligelig fordeling af retsmæglingssager mellem disse, dvs. der bør vælges den advokatmægler inden for retskredsen, som »står for tur«. Hvis særlige forhold gør sig gældende, f.eks. fordi der foreligger inhabilitet, eller fordi der (for tiden) ikke er nogen advokatmæglere, der har kontor i den pågældende retskreds, bør der udpeges en advokatmægler med kontor uden for retskredsen, således at der så vidt muligt vælges en advokatmægler fra en naboretskreds.

Med hensyn til retsmæglingssager ved landsretterne og Sø- og Handelsretten bør det ligeledes sikres, at der så vidt muligt sker en forholdsmæssig fordeling af sagerne mellem dommermæglerne og advokatmæglerne. Hensynet til at reducere transportomkostninger og -tid for advokatmægleren og/eller parterne gør sig også gældende i disse tilfælde, og derfor bør der ved valget af advokatmægler til en konkret retsmæglingssag ved disse retter efter Justitsministeriets opfattelse tages hensyn til, hvor retsmæglingen geografisk mest hensigtsmæssigt kan afholdes sammenholdt med hensynet til at tilstræbe en ligelig fordeling af retsmæglingssagerne mellem advokatmæglerne.

Da spørgsmålet om godtgørelse for rejseudgifter hænger sammen med spørgsmålet om antagelse af ad-